Се бяха спрели те, до ниския стоборъ
Подъ сянката, и тихъ, поволенъ разговоръ
Повели. Трети пътъ те сбогомъ за раздяла
Си земаха, а все, въвъ него погледъ взряла
И сложила ръка на рамото му, тя
Го спираше.

„Тъмней, промълви той, нощьта
И чака ме другарь. Прощавай, свидно дете!
До виждане ... Беда че щяла да ме слете, —
Отъ малъкъ спътници биле сж ми беди ..."

— Нима е също днесъ, що е било преди?
Нима сърдце ти днесъ по-инакъ не говори —
Младене! —

„Дноска то е работи пачве изгори...
Любовь къмъ родни[illegible] и [illegible] къмъ тебе,
Тора сж две свещи на моето ясно небе.
Клетоветятъ те, натамъ е моя пътъ."
И той пристисна я на свойта млада гръдь,
И думи галени потихомъ въ мрачината
Се заромониха. — Предвестникъ на зората,
Тъй ведрий утренникъ кога въ поле повей
И на самотните тополи залюлей
Високо въ небеса възмогнатите върши —
Сбере ги наедно и милва ги и кърши,
И те прегърнати съсъ трепетни листа
Си излекомъ мълвжтъ ... за свидна ли мечта,
Или несвършени нощешни разговори —
Кой знай!

Обади се отъ нейде и повтори